PUSTÁ DUŠE

DAN SIMMONS

PUSTÁ DUŠE

PUSTÁ DUŠE

DAN SIMMONS

MYSTERY PRESS
2019

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy,
organizace, místa a události v ní uvedené
jsou buď výplodem autorovy představivosti,
nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmějí být kopírovány,
zálohovány ani šířeny v jakékoli podobě a jakýmkoli
způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Dan Simmons, 1992
Translation © Alžběta Lexová, 2019
Cover © Daniel Špaček, 2019
Czech Edition © Mystery Press, Praha 2019
ISBN 978-80-7588-103-8 (PDF)

TY OKUSÍŠ, JAKOU TO CHUTNÁ SOLÍ
CHLÉB Z CIZÍ RUKY, PROSIT, HRBIT HŘBET,
A VŠUDE, VŠUDE POZNÁŠ, JAK TO BOLÍ,
PO CIZÍCH SCHODECH CHODIT TAM A ZPĚT.

DANTE: RÁJ, ZPĚV SEDMNÁCTÝ

OČI JEŽ SE NEODVÁŽÍM POTKAT VE SNECH
VE SNOVÉM KRÁLOVSTVÍ SMRTI
TY SE NEZJEVUJÍ...

THOMAS STEARNS ELIOT: DUTÍ LIDÉ

STÍN ZA SOUMRAKU

Bremen nechal umírající manželku v nemocnici a zamířil na východ k moři. Provoz zhoustl, protože se celá Filadelfie rozhodla vzít nohy na ramena a strávit nezvykle teplý velikonoční víkend mimo město, a tak se Bremen musel soustředit na cestu a manželčiny mysli se dotýkal jen zlehka.

Gail spala. Její sny byly vlivem tišících prostředků nesouvislé. Procházela v nich nekonečnou řadou propojených pokojů vybavených viktoriánským nábytkem a hledala matku. Obrazy z těchto snů se před Bremenovýma očima prolínaly s prodlužujícími se stíny soumraku nad Pine Barrens, kudy právě projížděl. Probudila se, zrovna když sjížděl z dálnice, a na několik vteřin, než ji znovu zachvátila bolest, s ní Bremen mohl sdílet jasnou záři slunečních paprsků dopadajících na modrou deku v nohách její postele, a pak s ní sdílel i náhlý příval zmatku, který se jí zmocnil v domnění, že se probouzí do rána na farmě.

Bolest se vrátila, projela jí za levým okem jako tenounká, ale zato nekonečně ostrá jehla a Gail se k němu natáhla myšlenkami. Bremen se zašklebil a upustil minci, kterou podával výběrčímu mýtného.

„Děje se něco, kámo?“

Bremen zavrtěl hlavou, zašmátral po upadlém dolaru a slepě ho vrazil muži do ruky. Drobné odhodil do přeplněné přihrádky v palubní

desce triumphu a celou mysl upnul na řízení malého autíčka, aby se co nejvíc ochránil před Gailinou bolestí. Agónie pomalu ustupovala, ale její zmatek se přes něj přeléval jako vlny nevolnosti.

Rychle se vzpamatovala, navzdory třepotající se oponě strachu, která se začínala spouštět na její vědomí. V duchu na něj promluvila a pokusila se zúžit proud toho, co s ním sdílela, jen na myšlenku jejího hlasu.

Ahoj, Jerry.

Ahoj, prcku, odpověděl, právě když odbočil na sjezd k Long Beach Island. Sdílel s ní ten obraz – zářivě zelenou trávu, borovice zalité zlatým dubnovým světlem a stín sporťáku, plížící se podél břehu, zatímco se Bremen vymotával z víceúrovňové křižovatky. Zničehonic ho do nosu udeřila známá vůně soli a chaluh Atlantiku, a tak ji s Gail sdílel taky.

Pěkné. Gailiny myšlenky obestíral šum způsobený bolestmi a sedativy. K obrazům, jež k ní vysílal, se upínala s téměř horečnatým soustředěním.

Přímořská komunita návštěvníky nevítala zrovna nejvřeleji: zchátralé restaurace nabízející pokrmy s mořskými plody, předražené škvárobetonové motely, nekonečná přístaviště. Ale oni dva z toho známého pohledu čerpali útěchu a Bremen se soustředil, aby mu neunikl jediný detail. Nejintenzivnější bolesti pomalu ustupovaly a Gail se začínala uvolňovat. Na okamžik Bremenovi připadala její přítomnost natolik skutečná, že se málem otočil k sedadlu spolujezdce a promluvil na ni. Projela jím lítost a pocit zahanbení, a než se stačil zarazit, obojí mimoděk vyslal Gail.

Na příjezdových cestách plážových domků parkovaly kombíky, z nichž rodinky vykládaly pozdní večeři a odnášely si ji na pláž. Večerní stíny už začínaly zvěstovat příchod jara, ale Bremen se cestou na sever, k Barnegatskému majáku, soustředil především na čerstvý vzduch a vlahý dotek nízkých slunečních paprsků. Napravo zahlédl

půl tuctu rybářů postávajících v příboji. Jejich stíny se prolínaly s bílou pěnou lámajících se vln.

Monet, pomyslela si Gail a Bremen přikývl, ačkoli sám myslel spíš na Euklida.

Matematik tělem i duší. Gailin hlas zanikl v dalším návalu bolesti. Hlavou mu vířily napůl dokončené útržky vět, připomínající slanou sprškou bouřícího příboje.

Bremen zaparkoval triumph u majáku a vydal se nízkými dunami k pláži. Roztáhl si otrhanou deku, kterou si na tohle místo přinesli už tolikrát. Prohnala se kolem něj skupinka dětí a s hlasitým pištěním se blížila k příboji. Všechny na sobě měly plavky, přestože byla voda chladná a s nadcházejícím soumrakem se rychle ochlazoval i vzduch. Zhruba devítiletá dívenka, s dlouhýma bledýma nohama a v plavkách, které jí byly už trochu těsné, poskakovala na mokrém písku v komplikované a nevědomé choreografii souznící s pohyby moře.

Světla mezi žaluziemi ubývalo. Do pokoje vstoupila sestra a přinesla s sebou pach cigaret a zásypu. Vyměnila Gail kapačku a změřila jí pulz. Interkom na chodbě štěkal hlasitá, důrazná oznámení, ale přes závoj bolesti bylo těžké rozlišit jednotlivá slova. V šest večer dorazil doktor Singh a tiše s ní promluvil, ale Gail ho nevnímala. Očima hypnotizovala dveře a vyhlížela příchod sestry s požehnanou jehlou. Bavlněný tamponek přilepený do ohbí jejího lokte sloužil jako rozkošná předehra k slibovanému ústupu bolesti. Gail věděla na vteřinu přesně, za jak dlouho začne morfium účinkovat. Doktor cosi říkal.

„… váš manžel? Myslel jsem, že tu dnes s vámi přespí."

„Je přímo tady, doktore," opáčila Gail a poplácala deku a písek.

Bremen si přitáhl k tělu nylonovou větrovku, aby se ochránil před chladem blížící se noci. Hvězdy zastírala vysoká oblačnost, skrz niž pronikaly jen drobné kousky oblohy. V dálce na moři se podél horizontu táhl prapodivně dlouhý ropný tanker. Z oken plážových domků za Bremenovými zády dopadaly na duny zlatavé obdélníky.

Večerní vánek k němu donesl vůni grilovaného steaku. Bremen se snažil rozpomenout, jestli ten den jedl, nebo ne. Žaludek se mu kroutil v tlumené odezvě bolesti, s níž Gail stále zápolila, přestože léky již zabíraly. Bremen se už chtěl zvednout a skočit si do obchodu u majáku pro sendvič, když vtom si vzpomněl na arašídovou tyčinku z nemocničního automatu, kterou si koupil minulý týden. Stále spočívala v kapse jeho bundy, a tak zůstal sedět. Sledoval západ slunce a spokojeně chroupal arašídovou pochoutku, tvrdou jako kámen.

V chodbě se ozývaly kroky. Znělo to jako armádní pochod. Dusot nohou, cinkání podnosů a tlumené tlachání sanitářů, kteří roznášeli večeři ostatním pacientům, Gail připomněly chvíle, kdy jako malá ležela v posteli, zatímco rodiče pořádali dole v přízemí jeden ze svých večírků.

Vzpomínáš na ten večer, kdy jsme se seznámili? vyslal k ní Bremen.

Mmmm. Gailina pozornost ochabovala. Po jejím vědomí se už opět sápaly černé prsty hrůzy, jak bolest postupně začínala převažovat účinky léků. Tenká jehla za jejím okem žhnula čím dál víc.

Bremen se jí snažil posílat obrazy vzpomínek na večírek Chucka Gilpena, kde se před deseti lety seznámili, na tu první vteřinu, kdy se jejich mysli spojily a oni si uvědomili, že nejsou na světě sami. Spolu s tím se dostavilo i jiné uvědomění: *Nejsem cvok.* Právě tam, v přelidněném městském domě Chucka Gilpena, mezi vším tím napjatým tlacháním a ještě napjatějším neurohlaholem korzujících učitelů a studentů, se jejich životy navždy změnily.

Bremen právě vstoupil do dveří – a už mu někdo do ruky strkal pití –, když vtom někde poblíž vycítil další mentální štít. Zlehka ho otestoval a Gailiny myšlenky se přes něj okamžitě přehnaly jako světlo baterky v temné místnosti.

Oba zkoprněli šokem a automaticky posílili své štíty – schoulili se do klubíčka jako vyděšení ježci. Brzy však zjistili, že jsou vůči bezděčnému a téměř nedobrovolnému oťukávání toho druhého zcela bezbranní. Doposud nepotkali telepata, jehož schopnosti by

přesahovaly jakousi základní, podvědomou úroveň. Oba se domnívali, že jsou hříčkou přírody – jedinečnou a vzácnou. A nyní stáli v prázdném prostoru, zcela odhalení zrakům toho druhého. Vteřinu nato si, téměř nechtěně, začali navzájem vysílat proud obrazů, polovzpomínek, tajemství, pocitů, preferencí, vjemů, věcí, za které se styděli, po nichž toužili anebo se jich báli. Nic před sebou netajili. Spolu se vzpomínkami na narozeninové oslavy, bývalé partnery, rodiče a bezvýznamné události, tomu druhému ukázali i každou krutost, jíž se dopustili, každý sexuální experiment i skryté předsudky. Takhle důkladně svého partnera většina lidí nepozná ani po padesáti letech manželství.

O minutu později se poprvé uviděli.

Každých dvacet čtyři vteřin Bremenovi přejela nad hlavou záře Barnegatského majáku. Na moři nyní blikalo více světýlek než podél temné linie pláže. Kolem půlnoci se zvedl vítr a Bremen se pevněji zabalil do deky. Při posledním kolečku zdravotní sestry Gail odmítla nabízenou jehlu, ale její mysl byla stále zakalená. Bremen jejich kontakt udržoval pouhou silou vůle.

Gail se vždycky bála tmy. Za těch devět let jejich manželství se k ní mnohokrát v noci natáhl, ať už myslí nebo fyzicky, aby ji utěšil. Nyní z ní zase byla ta ustrašená holčička, opuštěná ve velkém starém domě na Burlingame Avenue. A ve tmě pod její postelí číhala strašidla.

Bremen sáhl za oponu bolesti a zmatku a sdílel s Gail zvuk moře. Vyprávěl jí o skopičinách, které toho dne prováděla jejich kočka Gernisavien. Uložil se do důlku v písku a napodobil tak polohu jejího těla v nemocniční posteli. Postupně se uvolnila a poddala se jeho myšlenkám. Dokonce se jí podařilo párkrát usnout i bez pomoci morfia a jejími sny prostupovala hvězdná obloha a ostrá vůně Atlantiku.

Bremen jí popisoval, co v uplynulém týdnu udělal na farmě – to málo, co stihl mezi návštěvami nemocnice –, a sdílel s ní jemnou

krásu Fourierových rovnic na tabuli ve své pracovně a uspokojení, s jakým zasadil jednoho slunečného dne broskvoň na jejich předzahrádce. Vzpomínal s ní na jejich loňský lyžařský výlet do Aspenu a vyslal k ní i náhlý šok, když po pláži zničehonic přejela záře reflektoru z jakési vzdálené lodi na moři. Sdílel s ní střípky poezie, které se naučil zpaměti, ačkoli mu slova neustále unikala a nahrazovaly je obrazy a pocity.

Čas ubíhal a Bremen manželce předával chladný jas blednoucí noci, spolu s vřelým nádechem své lásky. Sdílel s ní bezvýznamné myšlenky i naděje do budoucna. Natáhl se přes sto dvacet kilometrů dlouhou propast a dotkl se její ruky. Když ho na několik minut přemohl spánek, vyslal jí i své sny.

Gail zemřela, ještě než oblohu prozářily první falešné paprsky svítání.

TU SPATŘIL JSEM VÍŘÍCÍ KOROUHEV

Dva dny po Gailině pohřbu Bremena navštívil Frank Lowell, šéf katedry matematiky v Haverfordu, aby ho ujistil, že mu v následujících měsících podrží místo, děj se co děj.

„Vážně, Jerry," říkal Frank, „nedělej si starosti. Vyřiď si, co potřebuješ, a až budeš chtít zpátky, stačí říct." Frank se blýskl svým nejlepším chlapeckým úsměvem a upravil si brýle bez obrouček. Kdesi pod houštinou jeho vousů Bremen tušil buclaté tvářičky a bradičku třináctiletého kluka. Frankovy modré oči byly upřímné a bezelstné.

Uspokojení. Rival ze hry. Nikdy jsem Bremena neměl moc rád… příliš chytrý. A s tím Goldmannovým výzkumem byl jen o to nebezpečnější.

Obrazy mladé blondýnky z MIT, kterou měl Frank loni v létě u pohovoru a celou zimu s ní spal.

Už nemusím Nell lhát a vymýšlet si konference, abych jí nějak vysvětlil ty víkendové cesty. Sheri může zůstat ve městě, poblíž kampusu, a jestli se Bremen nezmátoží do příštích Vánoc, bude jeho místo její. Perfektní.

„Opravdu, Jerry," pokračoval Frank, naklonil se a poplácal Bremena po koleni, „vezmi si, kolik času potřebuješ. Budeme to považovat za studijní volno a podržíme ti místo."

Bremen vzhlédl a přikývl. Tři dny nato zaslal univerzitě písemnou rezignaci.

Tři dny po pohřbu Bremena navštívila Dorothy Parksová z katedry psychologie a trvala na tom, že mu uvaří večeři. Zdržela se dlouho do noci a vysvětlovala mu jednotlivá stadia zármutku. Seděli na verandě, dokud je tma a noční chlad nezahnaly dovnitř. Jako by se snad vracela zima.

„Lidé, kteří právě zažili velkou ztrátu, se často dopouštějí jedné společné chyby – mění prostředí. Vezmou si příliš dlouhou dovolenou, rychle se přestěhují… Pochop, Jeremy, v ten moment se zdá, že něco takového pomůže, ale ve skutečnosti tím jen oddalují nevyhnutelnou konfrontaci se zármutkem."

Bremen přikyvoval a pozorně jí naslouchal.

„Právě teď se nacházíš ve stadiu popírání," informovala ho Dorothy. „Stejně jako si jím musela projít Gail, když se dozvěděla o rakovině, tak si jím teď musíš projít ty… prožít si to a jít dál. Rozumíš mi, Jeremy?"

Bremen si promnul spodní ret kloubem prstu a pomalu přikývl. Dorothy Parksová byla čtyřicátnice, ale oblékala se mnohem mladistvěji. Té noci na sobě měla pánskou košili, rozepnutou poměrně hluboko a zastrčenou do dlouhé plisované sukně, a k tomu vysoké kozačky a náramky, které cinkaly, kdykoli pohnula rukou. Krátké červené vlasy s fialovými odlesky měla natužené do tvaru květáku.

„Gail by si přála, aby ses s tímhle popíráním porval co nejrychleji a šel dál, Jeremy. Víš to, že ano?"

Poslouchá. Dívá se na mě. Možná jsem si neměla rozepínat i ten čtvrtý knoflíček… dneska večer jsem měla být jen terapeutka… měla jsem si vzít ten šedý svetr. Ale k čertu s tím. Viděla jsem, jak na mě kouká. Darren byl vyšší… a silnější… ale to není tak důležité. Jaký je asi v posteli?

Obrazy muže s pískovými vlasy… Darren… jak klouže tváří po jejím břiše a níž.

V pohodě, však ho naučím, co se mi líbí. Kde má asi ložnici? Někde ve druhém patře. Ne, můj byt… ne, napoprvé radši nějakou neutrální půdu. Hodiny tikají. Biologické hodiny. Zatraceně, chlap, který tu frázi vymyslel, by zasloužil pověsit za koule do průvanu.

„… důležité, aby ses se svými pocity svěřil přátelům nebo někomu blízkému," říkala. „Popíráním člověk tu bolest jen prodlužuje. Slib mi, že zavoláš, když si budeš chtít promluvit."

Bremen zvedl hlavu a přikývl. V tu chvíli se definitivně rozhodl, že farmu za žádnou cenu neprodá.

Čtvrtý den po Gailině pohřbu ho navštívili sousedi Bob a Barbara Suttonovi, aby mu znovu, tentokrát v soukromí, vyjádřili soustrast. Barbara plakala. Bob sebou v křesle neklidně šil. Byl to mohutný muž, s krátkými blond vlasy, permanentně zarudlými tvářemi a buclatými, jemnými prsty, které vypadaly jako dětské. Uvažoval nad tím, jestli budou doma včas na zápas Celtics.

„Víš, že nám Bůh nenakládá víc, než dokážeme snést, Jerry," vypáčila ze sebe Barbara mezi vzlyky.

Bremen se nad jejími slovy zamyslel. Barbara měla ve vlasech pramen předčasně šedivých vlasů a Bremen tu klikatící se linku sledoval od jejího čela, ke sponě a podél křivky její lebky. Neurohlahol v její hlavě připomínal horký vzduch sálající z otevřeného krbu.

Svědectví. Pastora Millera by potěšilo, kdybych tohohle vysokoškolského profesora přivedla k Hospodinovi. Nesmím citovat Písmo, jinak ho ztratím… ach, Darlene by klepla pepka, kdybych s sebou na středeční mši přivedla agnostika… ateistu… ať už je cokoli, rozhodně je připravený vstoupit do náruče Krista!

„… dává nám sílu, kterou potřebujeme, ve chvíli, kdy ji potřebujeme," říkala Barbara. „Možná jeho záměrům nerozumíme, ale On má vždycky nějaký důvod. Nic se neděje bez příčiny. Gail byla povolána domů z důvodu, který nám náš dobrotivý Pán vyjeví, až nastane správný čas."

Bremen roztržitě přikývl a vstal. Bob s Barbarou ho zaskočeně napodobili. Doprovodil je ke dveřím.

„Jestli ti můžeme nějak…," spustil Bob.

„Vlastně můžete," přerušil ho Bremen. „Musím načas odjet a chtěl jsem vás poprosit, jestli byste se mezitím nepostarali o Gernisavien."

Barbara se usmála a zároveň zamračila. „To koťátko? No ovšem… Gerny s tou naší dvojkou vychází bez problémů… rádi ji pohlídáme… ale jak dlouho budeš…"

Bremen se pokusil o úsměv. „Potřebuju jen zařídit pár věcí. A radši bych nechal Gernisavien u vás než u veterináře nebo v tom kočičím hotelu na Conestoga Road. Mohl bych vám ji přivézt zítra ráno?"

„Jasně," přikývl Bob a znovu potřásl Bremenovi rukou. *Pět minut do začátku zápasu.*

Bremen jim mával na rozloučenou, zatímco se jejich honda otočila a zmizela na štěrkové příjezdové cestě. Pak se vrátil do domu a pomalu prošel všechny pokoje.

Gernisavien spala na modré dece v nohách jejich postele. Když vstoupil do místnosti, trhla hlavou a vyčítavě na něj zamžourala žlutýma očkama za to, že ji probudil. Bremen ji pohladil po krku a otočil se k šatníku. Vytáhl jednu z Gailiných halenek a na okamžik si ji přiložil k tváři. Pak do ní zabořil obličej a zhluboka vdechoval její vůni. Přesunul se z ložnice do pracovny. Hromádka testů k opravení ležela přesně tam, kde ji před měsícem nechal. Jeho Fourierovy rovnice byly stále halabala roztroušené na tabuli, kam je načrtl křídou v záchvatu inspirace ve dvě ráno, týden předtím, než Gail diagnostikovali rakovinu. Všude se povalovaly rukopisy a nepřečtené vědecké žurnály.

Bremen chvíli postál ve středu místnosti a mnul si spánky. Dokonce i zde, necelý kilometr od nejbližších sousedů a dobrých čtrnáct kilometrů od města a dálnice, mu v hlavě hučel a praskal neurohlahol. Jako by celý život slyšel rádio z vedlejšího pokoje a nyní mu do mozku

někdo zabudoval reproduktor a vytáhl hlasitost na maximum. Od Gailiny smrti neměl chvíli klidu.

A hlahol nebyl jen hlasitější, byl také *temnější*. Bremen věděl, že nyní prýští z mnohem hlubšího a zákeřnějšího zdroje než náhodné útržky myšlenek a emocí, které zachytával od svých třinácti let. Jako by ho jeho téměř symbiotický vztah s Gail chránil, jako by byl nárazníkem mezi jeho myslí a ostřím milionů hrubých myšlenek. Do minulého pátku se musel soustředit, aby zachytil změť obrazů, pocitů a napůl zformovaných vět, jež se honily hlavou Frankovi, Dorothy, Bobovi nebo Barbaře. Ale nyní ho před tím masakrem už nic nechránilo. To, co s Gail považovali za své *mentální štíty* – bariéry, jež tlumily podkresový sykot a praskot neurohlaholu –, jednoduše zmizelo.

Bremen se natáhl, jako by chtěl jednu z rovnic smazat, ale pak odložil houbu a vydal se do kuchyně v přízemí. Gernisavien se k němu po chvíli připojila a otřela se mu o nohy. Bremen seděl u stolu, dokud se venku nesetmělo. Pak po tmě otevřel konzervu a naplnil kočce misku. Gernisavien k němu nesouhlasně vzhlédla – buď se jí nelíbilo, že on sám nejí, nebo že nerozsvítil.

Později, když se přesunul do obývacího pokoje a lehl si na pohovku, aby tam přečkal noc, přišla kočka za ním, uvelebila se mu na prsou a vrněla.

Kdykoli Bremen zavřel oči, zmocnila se ho závrať a zlověstná hrůza… nezlomná jistota, že Gail je tam někde, ve vedlejším pokoji, venku na trávníku, a že ho volá. Téměř ji slyšel. Bremen věděl, že pokud usne, promešká ten moment, kdy její hlas přesáhne hranici jeho sluchu. A tak nezamhouřil oka a čekal, zatímco čas pomalu ubíhal, dům vrzal a sténal svou vlastní neposedností a jeho šestá probděná noc se postupně překlopila do šedavého chladu sedmého rána bez Gail.

V sedm hodin Bremen vstal, znovu nakrmil kočku, pustil rádio v kuchyni na plné pecky, oholil se, osprchoval a vypil tři šálky kávy. Zavolal taxi službu a objednal si vůz, který ho měl vyzvednout za tři

čtvrtě hodiny u garáží *Import Repair* na Conestoga Road. Nasoukal Gernisavien do přepravky – kam se jí evidentně nechtělo, protože během posledních dvou let, od onoho tragického letu do Kalifornie, kam jeli navštívit Gailinu sestru, se přepravka používala jen na cesty k veterináři – a potom ji odnesl k triumphu a položil ji na sedadlo spolujezdce.

V pondělí, než se začal strojit na pohřeb, koupil osm kanystrů petroleje. Nyní čtyři z nich postavil na zadní verandu a odšrouboval víka. Chladný ranní vzduch prořízl pronikavý zápach. Obloha věstila déšť.

Bremen začal v patře, polil postel a prošívanou deku, šatníky včetně oblečení, cedrovou truhlu a pak znovu postel. Sledoval, jak se bílé papíry v pracovně pod přívalem tekutiny z druhého kanystru svraštily a ztmavly a pak za sebou nechal cestičku petroleje na schodech a pošplíchal i tmavé zábradlí, které s Gail před pěti lety tak pečlivě obrousili a znovu nalakovali.

Zbývající dva kanystry použil na přízemí. Nic nevynechal, dokonce ani Gailin kabát visící na háčku v předsíni, a pak obešel dům zvenčí s pátým kanystrem a polil přední i zadní verandu, venkovní křesílka, zárubně i síťové dveře. Zbývající tři kanystry použil na ostatní budovy na pozemku. Gailino volvo pořád stálo ve stodole, kterou využívali jako garáž.

Popojel s triumphem o padesát metrů po příjezdové cestě směrem k silnici, zastavil a vydal se pěšky k domu. Zapomněl si vzít zápalky, a tak se musel vrátit do kuchyně a vyhrabat je z šuplíku na harampádí. Oči mu slzely z petrolejových výparů, které jako by čeřily samotný vzduch; jako by kuchyňská linka, ostrůvek i vysoká, stará lednice byly jen fata morgánou.

Vyštrachal dvě krabičky zápalek z přehršle věcí v zásuvce a v ten moment se v něm rozhostil požehnaný klid. Věděl přesně, co má udělat.

Zůstaň tady. Zapal je. Jdi si lehnout na gauč.

Užuž se chystal škrtnout dvojicí zápalek, když vtom se ho zmocnila závrať. Neslyšel Gailin hlas, ale *byla* to Gail. Připomínalo to zuřivé škrábání nehtů do tabulky plexiskla, jež je rozdělovala. Prsty na mahagonovém víku rakve.

Nejsi v rakvi, prcku. Měla jsi kremaci… Sama sis to přece přála. Řeklas mi to před třemi lety, když jsme se na silvestra opili a zapletli se do diskuze o smrtelnosti.

Bremen dovrávoral ke stolu, zavřel krabičku a chystal se škrtnout oběma zápalkami naráz. Závrať byla čím dál horší.

Kremace. Příjemná myšlenka. Z obou zbude jen popel. Ten tvůj jsem rozptýlil v sadu za stodolou… možná tam vítr donese i něco z toho mého.

Přiložil hlavičky sirek ke krabičce, ale škrábání bylo stále intenzivnější, nabíralo na síle, dokud mu v hlavě nehučelo, jako by se o něj pokoušela migréna. Před očima mu tančily tisíce černých a bílých teček a v uších mu znělo cvakání myších drápků na linoleu.

Když Bremen znovu rozlepil víčka, stál před domem. Plameny už pohltily kuchyni a vykukovaly z předních oken v patře. Chvíli tam jen tak postával a zvažoval, že by se vrátil dovnitř. V hlavě mu s každým úderem srdce bolestivě tepalo. Potom začal oheň šlehat ven okny v patře, ze dveří na verandu se valily chuchvalce šedivého kouře a Bremen se otočil a rychle přešel k ostatním budovám. Garáž vzplanula s tlumenou explozí, která Bremenovi sežehla obočí a zahnala ho zpět kolem požáru v domě.

Ze stromů v sadu vzlétla skupinka vran a káravě na něj zakrákala. Bremen naskočil do triumphu na cestě, dotkl se přepravky, jako by chtěl uklidnit rozčilenou kočku, a rychle šlápl na plyn.

Barbara Suttonová od něj Gernisavien přebírala se zarudlýma očima. Sloup kouře, stoupající z údolí, které nechával za sebou, zakrývala hradba stromů. Gernisavien se krčila v přepravce, chvěla se a přimhouřenýma podezřívavýma očima sledovala každý Bremenův

pohyb. Utnul Barbařin pokus o zdvořilé tlachání s tím, že spěchá na schůzku, rychle odjel do autoopravny *Import Repair* na Conestoga Road, kde prodal triumph jeho bývalému mechanikovi za cenu, na níž se předem dohodli, a pak nasedl do taxíku a nechal se odvézt na letiště. Cestou k dálnici na Filadelfii je minuly hasičské vozy. Měl jen pět minut zpoždění.

Na letišti si u přepážky United Airlines koupil jednosměrnou letenku na příští mezistátní let. Jakmile se prostorný Boeing 727 ocitl ve vzduchu, Bremen se uvolnil. Sklopil si sedadlo a cítil, jak se o něj pokouší spánek, když vtom na něj dolehla tíha reality.

A tehdy začal prožívat svou noční můru.

OČI

Na počátku nebylo Slovo.

Alespoň ne pro mě.

Jakkoli je těžké tomu uvěřit, a ještě obtížnější je to pochopit, existují vesmíry plné zážitků, které nemají se Slovem nic společného. A takový byl i ten můj. Skutečnost, že jsem v něm vystupoval jako Bůh… nebo přinejmenším bůh… zatím není podstatná.

Nejsem Jeremy ani Gail, ačkoli jednoho dne budu sdílet všechno, co znali, čím byli a čím si přáli být. Ale to ze mě nedělá *je*, stejně jako z vás sledování televize neudělá proud elektromagnetických pulzů, které tvoří vysílání. Nejsem ani Bůh, ani bůh, ačkoli do onoho nepředvídatelného střetu událostí a osobností, onoho protnutí paralelních přímek, které se nikdy neměly setkat, jsem byl obojím.

Začínám uvažovat v matematických pojmech, jako Jeremy. Popravdě, na počátku nebylo ani Číslo. Ne pro mě. Takový koncept neexistoval… ani počítání, sčítání, odečítání, ani žádné nadpřirozené věštění, z něhož matematika sestává… protože číslo je v podstatě duch mysli.

Raději toho mlžení nechám, než začnu znít jako nějaká netělesná, mimozemská inteligence z dalekého kosmu. (Ve skutečnosti by to nebylo tak daleko od pravdy, přestože koncept kosmu pro mě

tehdy neexistoval… a i teď mi ta představa připadá absurdní. A co se týče *mimozemských* inteligencí, ty vůbec nemusíme hledat v dalekém kosmu, jak mohu osobně dosvědčit a jak Jeremy Bremen brzy sám zjistí. I mezi vámi na zemi žije dostatek „mimozemských" inteligencí, přehlížených a nepochopených.)

Ale tohoto dubnového rána, v den Gailiny smrti, mi na ničem z toho nezáleží. Samotný koncept smrti pro mě nemá žádný význam, natožpak její mnohovrstvé nuance a variace.

Ale už to vím – že nehledě na to, jak nevinná a otevřená se Jeremyho duše tohoto dubnového rána zdá být, kdesi uvnitř číhá temnota. Temnota zrozená ze lsti a hluboké (třebaže snad nezamýšlené) krutosti. Jeremy není krutý člověk – krutost je jeho povaze vzdálená stejně jako té mé: krutá je skutečnost, že měl roky před Gail jisté tajemství, přestože se oba domnívali, že před sebou nic tajit nedokážou, a kruté je i to, že toto tajemství roky zásadním způsobem stálo v cestě jejich sdíleným přáním a tužbám. Samotné to tajemství je kruté. Celou dobu Gail ubližovalo, aniž by si toho byla vědoma.

Jeremy právě nastupuje do letadla směřujícího do náhodně zvolené destinace. O mentální štít, který považuje za ztracený, ale úplně nepřišel. Stále dokáže svou mysl obrnit proti telepatickým výronům ostatních, ale tento štít už ho neochrání před „temnými vlnovými délkami", jež nyní musí přetrpět. Nebyl to „sdílený mentální štít", nýbrž sdílený život s Gail, co ho chránilo před touto krutou stránkou myšlenek.

A na své cestě do pekla si Jeremy nese další tajemství – tohle ukrývá dokonce i sám před sebou. A právě toto druhé tajemství, to skryté bohatství tolik odlišné od jeho předchozí skryté prázdnoty, pro mě bude později tak významné.

Toliko k nám třem.

Ale nejprve vám povím ještě o někom. Zatímco Jeremy nastupuje do letadla nikam, Robbyho Bustamanteho v obvyklý čas vyzvedává před domem dodávka Denní školy pro nevidomé ve východním

St. Louis. Robby není jen slepý – od narození je slepý, hluchý a mentálně postižený. Kdyby byl po fyzické stránce o něco normálnější dítě, zahrnovala by jeho diagnóza také termín „autistický“, ale v kombinaci s nevidomostí, hluchotou a duševní zaostalostí je slovo „autismus“ už nadbytečné.

Robbymu je třináct let, ale už teď váží osmdesát kilo. Jeho oči, pokud se tak dají nazvat, připomínají zapadlé, temné dutiny trvale nevidomých. Zorničky, pod převislými, nesouměrnými víčky sotva viditelné, náhodně těkají různými směry. Chlapcovy rty jsou povolené a odulé, zuby křivé a zkažené. Přestože je mu teprve třináct, nad horním rtem se mu již rýsuje tmavý stín knírku. Černé vlasy trčí do stran v neupravených chomáčích a nad širokým nosem se stýkají hustá obočí.

Robbyho obézní tělo nejistě balancuje na bledých, hubených nožkách. Chodit se naučil v jedenácti, ale dodnes zvládne udělat jen pár vrávoravých kroků, než zakopne a spadne. Pohybuje se šmajdavými trhavými pohyby, zavalité paže tiskne k tělu jako pták raněná křídla, zápěstí má zkroucená do prapodivného úhlu a prsty doširoka roztažené. Stejně jako mnoho dalších retardovaných slepců i on se s oblibou jen tak pohupuje a mává rukou nad zapadlýma očkama, jako by se do těch černých hlubin snažil vrhnout stín.

Nemluví. Z Robbyho úst vychází jen zvířecí vrčení, občasné, bezvýznamné zachichotání a vzácné nesouhlasné zapištění, které ze všeho nejvíc připomíná operní falzet.

Jak jsem již zmínil, Robby je od narození slepý, hluchý a duševně zaostalý. Matčina drogová závislost, jíž se nezbavila ani během těhotenství, a následná insuficience placenty odřízly Robbyho smysly stejně spolehlivě, jako potápějící loď automatickým uzavíráním vodotěsných dveří postupně odsuzuje k zániku přepážku za přepážkou.

Chlapec navštěvuje Denní školu pro nevidomé ve východním St. Louis šestým rokem. O jeho předchozím životě se toho moc neví.

Nemocnice úřadům nahlásila drogovou závislost Robbyho matky a ty nařídily pravidelné návštěvy sociální pracovnice, ale v důsledku jakéhosi byrokratického přehmatu k žádné takové kontrole během prvních sedmi let Robbyho života nedošlo. Ukázalo se, že sociální pracovnice, která se nakonec do jejich domu dostavila, tak neučinila z obavy o vývoj dítěte, nýbrž na základě soudem nařízeného programu léčby pro matku. Popravdě soudy, úřady, nemocnice… všichni do jednoho… na Robbyho úplně zapomněli.

Dveře bytu zely dokořán a sociální pracovnice slyšela hluk. Později konstatovala, že by bývala ani nešla dovnitř, ale ten zvuk jí připomínal vyděšené zvířátko. A nebyla daleko od pravdy.

Robby byl uvězněný v koupelně, utěsněné kusem překližky, kterou někdo přitloukl hřebíky přes spodní část dveří. Drobounké paže a nohy měl atrofované do té míry, že nedokázal chodit a sotva lezl. Bylo mu sedm let. Kachlíčková podlaha byla vyložená mokrými papíry, ale Robby byl nahý a potřísněný vlastními výkaly. Na první pohled bylo zřejmé, že je v koupelně uvězněný přinejmenším několik dní. Z puštěného kohoutku se do místnosti valila voda, která již sahala do výšky téměř osmi centimetrů. Robby se v tom svinčíku zoufale mrskal, trýznivě kňučel a snažil se udržet hlavu nad vodou.

Čtyři měsíce strávil v nemocnici, dalších pět v dětském domově a následně byl navrácen do péče matky. V souladu se soudním příkazem svědomitě navštěvoval Denní školu pro nevidomé, pět hodin denně, šest dní v týdnu.

Když Jeremy onoho dubnového rána nastupuje na palubu letadla, je mu právě pětatřicet let a jeho budoucnost je stejně předvídatelná jako elegantní, elipsovitá dráha jo-ja. Téhož rána, o nějakých tisíc tři sta kilometrů dál, vyzvedává třináctiletého Robbyho Bustamanteho dodávka, která ho má dovézt do nedaleké Denní školy pro nevidomé, a jeho budoucnost je plochá a jednotvárná, jako přímka táhnoucí se donekonečna, bez jakékoli naděje na průnik s čímkoli a kýmkoli.

Kapitán vypnul výstražné světlo se symbolem bezpečnostních pásů a oznámil, že se cestující nyní mohou pohybovat po kabině – přestože na sedadlech by měli zůstat připoutaní, jen pro jistotu. A právě tehdy začal Bremen prožívat noční můru.

Na okamžik si myslel, že letadlo vybuchlo, že se stalo terčem teroristického útoku – tak zářivý byl záblesk bílého světla a tak hlasitě se v jeho mysli rozkřičelo sto osmdesát hlasů. Cítil, jak padá, což jen umocnilo jeho přesvědčení, že se letadlo rozervalo na deset tisíc kusů a on je jedním z nich, řítí se stratosférou spolu se zbytkem ječících cestujících. Bremen zavřel oči a připravil se na smrt.

Nepadal. Část jeho mysli vnímala sedačku pod zády, podlahu pod nohama i sluneční paprsky pronikající do kabiny oknem nalevo. Ale jekot neustával. A byl čím dál hlasitější. Bremen si uvědomil, že se co nevidět k tomu chóru výkřiků nejspíš přidá, a tak si vrazil pěst do úst a bolestivě se zakousl do kloubů prstů.

Start letadla, třebaže zcela rutinní, náhle sto osmdesáti sedmi myslím připomněl jejich smrtelnost. Někteří svůj strach vůbec neskrývali, jiní ho popírali s nosem zabořeným do novin nebo do sklenky s pitím a někteří se ze startu naoko radovali, ačkoli se jejich podvědomí koupalo v hrůze z toho, že jsou uvěznění tisíce kilometrů nad zemí v téhle dlouhé, natlakované rakvi.

Bremen se svíjel a kroutil v prázdné uličce, zatímco po něm dupala železem pobitá kopyta sto osmdesáti sedmi myslí, které se hnaly o překot vpřed.

Bože, měl jsem ještě před odletem zavolat Sáře…

Ten hajzl dobře věděl, co podepisuje. Měl si tu smlouvu pořádně přečíst. Není to moje chyba…

Tati… tati… mrzí mě to… tati…

Jestli Barry nechtěl, abych se s ním vyspala, měl zavolat a…

Ležela ve vaně. Voda byla úplně rudá a její zápěstí bílá a otevřená jako rozříznutý obal…

K čertu s Fredericksonem! Ať táhne do prdele! On, Myers a Honeywell taky! K čertu s Fredericksonem!

Co když to letadlo spadne, do prdele, kristepane, a proboha, co když spadne a oni otevřou ten kufřík, do prdele, kristepane, popel a ohořelá ocel a moje ostatky.

A co když najdou ty peníze a ten samopal a ty zuby v hedvábném váčku a ty sáčky, co mám narvané v zadku a střevech jako klobásy, ach prosím, bože… co když to letadlo spadne a…

A tohle ještě nebylo nic – jen útržky slov, která Bremena škrábala jako úlomky broušené oceli. Naproti tomu obrazy, ty se do něj zařezávaly jako ostré nože. Jako skalpely. Bremen rozlepil víčka a spatřil naprosto všední kabinu. Oknem nalevo svítilo dovnitř slunce a o dvanáct řad vepředu právě dvě letušky ve středním věku začínaly rozdávat snídani. Lidé se smáli, četli si, pochrupovali… ale na něj stále útočily vyděšené obrazy. Ta závrať byla téměř neúnosná, a tak si Bremen rozepnul pás, zvedl područku sedadla a schoulil se na prázdnou sedačku nalevo. Mysl mu pořád zahlcovaly zvuky, struktura a křiklavé barvy tisícovky nevítaných myšlenek.

Nehty přejíždějící po tabuli. Spálený ozón a pach skloviny ve vzduchu. Zubařská vrtačka na zkaženém zubu. Sheilo! Bože, Sheilo… já nechtěl… Nehty skřípějící na tabuli.

Pěst svírající rajče. Mezi prsty stříká šťáva. Jenže to není rajče. Je to srdce.

Tření a vlhkost, pomalé rytmické přirážení. Sex ve tmě. Dereku… Dereku, já tě varovala… Trojrozměrné vlhké malůvky penisu a vaginy z hospodských záchodků, vyvedené v pestrých barvách. Pomalý přibližující se záběr na vaginu, která se rozevírá jako jeskyně mezi dvěma vlhkými portály. Dereku… Já ti říkala, že tě pohltí!

Zlostné výkřiky. Násilí. Nekončící násilí bez hranic. Rána do tváře, jako když někdo pěstí rozplácne masku z jílu, až na to, že tahle tvář není z jílu… kosti a cévy praskají a zplošťují se, maso se drtí a trhá… pěst neúnavně pokračuje.

„Všechno v pořádku, pane?“

Bremenovi se podařilo narovnat. Sevřenou rukou se zapřel o pravou područku a usmál se na letušku. „Ano, nic mi není,“ ujistil ji.

Pod opálením a make-upem byl ženin obličej samá vráska a vyzařovala z něj únava. Před sebou držela podnos se snídaní. „Můžu se zeptat, jestli na palubě není lékař, pokud se necítíte dobře, pane.“

Zatraceně. Tohle mi tak ještě scházelo… pošuk s epilepsií, nebo hůř. Jestli ho budu muset držet celou cestu až do Miami za ručičku, tak nikdy nestihneme roznést všechno jídlo. „Jestli je vám nevolno, zajdu za kapitánem a požádám ho, aby zjistil, jestli mezi cestujícími není lékař.“

„Ne, ne.“ Bremen se usmál, převzal nabízenou snídani a sklopil stolek ze sedadla před sebou. „Jsem v pořádku, opravdu.“

Krucifix, do hajzlu se vším, jestli to zkurvený letadlo spadne a oni v mým zadku najdou ty klobásy, ten parchant Gallego uřízne Doris prsa a předhodí je Sanctusovi k snídani.

Bremen si odkrojil kousek omelety, napíchl ji na vidličku a polkl. Letuška přikývla a přesunula se k dalšímu cestujícímu.

Bremen se rozhlédl, jestli ho nikdo nesleduje, vyplivl měkkou hmotu omelety do ubrousku a odložil ho vedle podnosu s jídlem. Znovu spustil hlavu na opěradlo a zavřel oči. Ruce se mu chvěly.

Tati… ach, tati… mrzí mě to, tati…

Pěst drtí obličej na placku neforemné hmoty, buší do ní dál, dokud otisky kloubů netvoří v mase jediné zřetelné rysy, a pak z té placky pěst opět tvoří hrubý tvar obličeje, aby jej mohla znovu začít tlouct…

Dvacet osm tisíc od Pierce, sedmnáct tisíc od Lordse, čtyřicet dva od Unimart-Selex… rozříznutá bílá zápěstí ve vaně… patnáct tisíc sedm set od Marxe, devět tisíc od Pierceova věřitele…

Bremen sklopil levou područku a pevně ji sevřel. Svaly na obou pažích se mu napínaly jako provazy. Jako by byl zavěšený na vertikální zdi… Jako by jeho řada byla přišroubovaná k útesu a on se držel jen předloktími. Vydrží to ještě minutu… možná dvě… nanejvýš tři, než ho přílivová vlna obrazů a vulgarit a tsunami nenávisti a strachu strhne s sebou. Možná pět minut. Uvězněný v téhle dlouhé trubce, kilometry nad zemí, bez možnosti úniku.

„Mluví k vám kapitán. Jen jsem vás chtěl informovat, že jsme dosáhli letové hladiny deseti tisíc metrů, podle všeho nás po celou dobu letu na pobřeží čeká slunečné počasí a v Miami bychom měli přistát za… ehm… tři hodiny a patnáct minut. Děkujeme, že jste si pro dnešní cestu zvolili United Airlines, a pokud bychom vám let mohli jakkoli zpříjemnit, neváhejte se na nás obrátit.“

TA SMUTNÁ ŘEKA

Zbytek letu si Bremen nepamatoval, stejně jako neměl jedinou vzpomínku na letiště v Miami, ani na to, že si pronajal auto a vyrazil z města k národnímu parku Everglades.

Ale přesto očividně přistál a šel si půjčit auto. Protože byl teď tady… ať už *tady* znamenalo cokoli.

Pronajatá beretta stála pod nízkými stromy vedle štěrkové silnice. Zepředu a ze stran vůz obklopovala zelená zeď vysokých palem a tropického listoví. Silnice za ním zela prázdnotou. Bremen seděl s hlavou opřenou o volant, který svíral oběma rukama. Krůpěje potu klouzaly po plastovém oblouku volantu a dopadaly na Bremenova kolena. Chvěl se po celém těle.

Vytáhl klíček ze zapalování, rozrazil dvířka a odpotácel se kus dál od auta. Dovrávoral ke křoví a padl na kolena, pouhý zlomek vteřiny předtím, než jím začaly cloumat křeče a nevolnost. Bremen se vyzvracel do podrostu, o kousek ucouvl, načež se přes něj převalila další vlna nevolnosti a on klesl na lokty a zvracel, dokud už neměl co a z hrdla mu nevycházely jen dávivé zvuky. Po chvíli se převalil na bok, odkutálel se od loužičky zvratků, roztřesenou rukou si otřel bradu a jen tak ležel a pozoroval nebe za vějířovitými listy palem.

Obloha byla ocelově šedá. Bremenovi v hlavě stále zněla ozvěna vzdálených myšlenek a obrazů. Vzpomněl si na citát, který mu kdysi Gail ukázala – šlo o slova sportovního komentátora Jimmyho Cannona, jež někde vyhrabala poté, co se s Bremenem dohádali kvůli tomu, jestli je box sport, nebo ne. „Box je špinavé řemeslo," napsal Cannon, „a když se mu věnujete dost dlouho, promění vaši mysl v koncertní sál, kde bez ustání vyhrává čínská hudba."

No, napadlo Bremena pochmurně, zatímco se mu jen tak tak dařilo oddělit vlastní myšlenky od vzdáleného neurohlaholu, *z mojí mysli se koncertní sál rozhodně stal. Ale kéž by v ní hrála jen čínská hudba.*

Zvedl se na kolena, a když mezi křovisky zahlédl dole pod svahem zelenkavý proud vody, vstal a odpotácel se tím směrem. Vinula se tam říčka nebo bahnitý potůček, mizející ve stínu podrostu. Z dubů a cypřišů rostoucích podél břehu visely girlandy španělského mechu a další cypřiše vyrůstaly přímo ze zakalené vody. Bremen poklekl, rozhrnul vrstvu žabince na hladině a osvěžil si tváře a bradu. Vypláchl si i ústa a rychle špinavou vodu zase vyplivl.

Pod vysokými stromy, asi padesát metrů napravo, stál dům – vlastně spíš jakýsi srub. Bremenova pronajatá beretta parkovala poblíž počátku stezky, která se roštím a křovisky klikatila až k chátrající budově. Omšelá borovicová prkna splývala se stíny lesa, ale Bremenovi se přesto podařilo rozeznat cedule na zdi směřující k silnici: ŽIVÉ NÁVNADY a TURISTICKÉ SLUŽBY a PRONÁJEM SRUBŮ a NAVŠTIVTE NAŠI HADÍ FARMU. Bremen vykročil a pomalu se ploužil podél břehu říčky, potoka, bažiny… nebo co byla ta zelenohnědá břečka zač.

Srub byl vybudovaný na cementových blocích, zpod nichž vycházela hutná vůně vlhké hlíny. U vzdálenější strany nízké chatky parkoval starý chevrolet a Bremen nyní spatřil i mnohem širší cestu, která sem vedla od hlavní silnice. Zastavil se u síťových dveří. Uvnitř panovala tma, a navzdory cedulím domek spíše než obchod

připomínal obydlí poustevníka. Bremen pokrčil rameny a se zaskřípěním dveře otevřel.

„Zdravíčko," prohodil jeden ze dvou mužů, kteří se v temnotě skrývali. Stál za prodejním pultem, zatímco druhý muž seděl ve stínu dveří do další místnosti.

„Dobrý den." Bremen se odmlčel, a jakmile ucítil příval neurohlaholu od obou mužů, který se do něj opřel jako horký dech nějaké obří příšery, málem znovu vycouval ven, ale pak si všiml velkého, elektrického chladáku. Měl pocit, jako by se naposledy napil před několika dny. Byl to zastaralý typ lednice, s posuvným víkem, pod nímž spočívaly lahve v napůl rozpuštěné hromadě ledu. Bremen vylovil první, která mu přišla pod ruku, byla to kola, a vydal se s ní k pultu.

„Padesát centů," oznámil prodavač. Bremen si ho nyní mohl prohlédnout lépe: zmačkané béžové kalhoty, tričko, jež kdysi bývalo modré, ale opakovaným praním vybledlo téměř došeda, hrubá, zarudlá tvář a sytě modré oči – ty nevybledly –, které ho sledovaly zpod nylonové kšiltovky se síťovanou zadní stranou.

Bremen zapátral v kapse, ale žádné drobné nenašel. Peněženka byla prázdná. Na okamžik se ho zmocnila hrůza. Co když žádné peníze nemá? Ale pak v kapse šedého kabátu nahmatal roličku bankovek, podle všeho samé dvaceti- a padesátidolarovky. V ten moment si vybavil, jak šel předchozího dne do banky a ze společného účtu vybral tři tisíce osm set šedesát pět dolarů a sedmdesát jedna centů, které tam zbyly po odečtení hypotéky a poplatků za léčbu.

Do háje. Další drogový dealer. Beztak z Miami.

Bremen slyšel prodavačovy myšlenky natolik zřetelně, jako by je muž pronesl nahlas, proto na ně odpověděl. „Ne-e," zachroptěl, zatímco odlupoval od roličky jednu dvacetidolarovku a pokládal ji na pult, „nejsem drogový dealer."

Prodavač zamrkal, položil rudou ruku na bankovku a znovu zamrkal. Odkašlal si. „Nic takového jsem netvrdil, pane."

Tentokrát byla řada na Bremenovi, aby překvapeně zamrkal. Z muže sálal vztek, který na Bremena pulzoval jako žhavé, rudé světlo. Přes šum neurohlaholu se mu podařilo vyfiltrovat několik obrazů.

Nebýt těch zasraných smažek, byl by Norm junior ještě naživu. Ti šmejdi ho mohli klidně rovnou střelit do hlavy. Ten kluk nikdy neměl žádnou sebekázeň, žádnej rozum. Kdyby žila jeho máma, mohlo být všechno jinak… Obrazy dítěte na houpačce vyrobené z pneumatiky, sedmiletého rozesmátého chlapce bez horního řezáku. Obrazy téhož chlapce v dospělosti, mezi pětadvaceti a třiceti lety, s propadlýma očima, bledou pletí pokrytou vrstvičkou potu. *Prosím, tati… Přísahám, že ti to splatím. Bude to jen půjčka, abych se dal dohromady.*

Tím „dal dohromady" máš na mysli, že si koupíš další dávku koksu, nebo cracku, nebo jak tomu teď říkáš? Hlas Norma staršího. Když za ním Norm starší přijel do okresu Dade. Norm junior se třásl, bylo mu špatně a vězel až po uši v dluzích. A byl ochotný se zadlužit ještě víc, jen aby se nemusel závislosti vzdát. *Ať se propadnu, jestli ti na tyhle sračky dám ještě dolar. Jestli chceš, můžeš se vrátit domů a začít pracovat v obchodě. S tím nemám problém. Půjdeš na odvykačku na okresní kliniku…* Obrazy chlapce, nyní už muže, jak rozčileně shazuje na zem hrnky a talířky ze stolu a vybíhá z kavárny. Vzpomínka na to, jak se Norm starší poprvé za téměř padesát let rozplakal.

Bremen zamrkal, když mu Norm starší podal drobné. „Já…," začal Bremen, ale pak mu došlo, že muži nemůže vyjádřit soustrast. „Já nejsem dealer," zopakoval. „Je mi jasné, jak to asi vypadá. Paní na přepážce v bance mi dala jen dvacky a padesátky… jsou to celé naše úspory." Bremen otevřel kolu a žíznivě se napil. „Právě jsem přiletěl z Filadelfie," vysvětlil a otřel si bradu hřbetem ruky. „Moje… moje žena minulou sobotu umřela."

Bylo to vůbec poprvé, co Bremen ta slova pronesl nahlas, a zněla mu prázdně a falešně. Znovu se napil a upřel pohled do země. Cítil se zmatený.

Normovy myšlenky byly stále rozvířené, ale rudá mlha zmizela. *Možná. Copak já vím, ksakru? Možná je takhle rozloženej z manželčiny smrti, ale stejně tak může mít jenom absťák. Dneska si člověk nemůže být jistej ničím. Vypadá jako já, když jsem přišel o Almu Jean… vypadá strašně.*

„Přijel jste si zarybařit?" zeptal se Norm starší.

„Zarybařit…" Bremen polkl poslední doušek koly a přejel pohledem police s návnadami, navijáky a lepenkovými krabicemi plnými plováků. O vzdálenější zeď se opírala rozmanitá sbírka prutů. „Aaano," protáhl pomalu, překvapený vlastní odpovědí. „Rád bych si zarybařil."

Norm starší přikývl. „Potřebujete vybavení? Návnady? Průkaz? Nebo ten už máte?"

Bremen si olízl rty a cítil, jak se něco v jeho hlavě vrací na své místo. V jeho vybílené, pohmožděné lebce. „Potřebuju všechno," přiznal téměř šeptem.

Norm starší se zakřenil. „No, příteli, rozhodně si to můžete dovolit." Začal kroužit po obchodě a nabízet Bremenovi rozličné vybavení, návnady a pruty k zapůjčení. Bremen si nic vybírat nechtěl; kývl vždycky na to první, co Norm starší navrhl. Hromádka na prodejním pultu postupně rostla.

Bremen se vrátil k lednici a vylovil z ní další lahev. Pomyšlení na to, že jde jen o další položku na naskakujícím účtu, mu dodávalo zvláštní pocit svobody.

„Potřebujete nocleh? Jestli chcete rybařit na jezeře, je jednodušší ubytovat se na jednom z ostrůvků."

Že by ta bažina, kterou považoval za Everglades, byla ve skutečnosti jezero? „Nocleh?" zopakoval Bremen a ve skelném odrazu

rozvláčných myšlenek Norma staršího jasně viděl, že muž považuje jeho zpomalenost za důsledek zármutku. „Ano. Rád bych se tu pár dní zdržel."

Norm starší se otočil k zamlklému sedícímu muži. Bremen té tmavé postavě otevřel mysl, ale nezachytil téměř žádná slova. Mužovy myšlenky vířily jako v bubnu nekonečně pomalé pračky, která dokola máchala několik hadrů a hrstku obrazů, ale téměř žádná slova. Něco takového Bremen ještě nezažil a samým překvapením málem zalapal po dechu.

„Vergi, už se ten chlapík z Chicaga vystěhoval ze dvojky na Copely Isle?"

Verge přikývl a Bremen v náhlém záblesku světla z jediného okna ve srubu spatřil, že se jedná o starého muže s bezzubými ústy a jaterními skvrnami, které v nelichotivě ostrých slunečních paprscích téměř zářily.

Norm starší se obrátil zpět. „Od poslední mrtvice toho Verge moc nenamluví… afázie, tak tomu říká doktor Myers… ale pořád mu to zapaluje. Máme volnou chatku na jednom z ostrůvků. Čtyřicet dva dolarů za den, plus pronájem člunu a přívěsnýho motoru. Nebo by vás mohl vyvézt Verge – to by bylo zadara. Zná všechny dobrý místa."

Bremen přikývl. Ano. Souhlasil se vším.

Norm starší kývnutí opětoval. „Fajn, minimální dýlka pobytu je tři dny, takže si účtujeme zálohu sto deset dolarů. Zůstanete tři noci?"

Bremen přikývl. Ano.

Norm starší se přesunul k překvapivě moderní elektronické pokladně a začal do ní datlovat jednotlivé položky. Bremen z ruličky bankovek odloupl několik padesátidolarovek a zbytek si nacpal do kapsy.

„Ehm…, " zaváhal Norm starší a promnul si čelist. Jeho neochota položit tak osobní otázku byla téměř hmatatelná. „Určitě s sebou

máte rybářský oblečení, ale kdyby… ehm… kdybyste potřeboval něco na sebe. Nebo nějaký potraviny…“

„Vteřinku,“ zarazil ho Bremen a otočil se k odchodu. Vydal se po úzké stezce, kolem místa, kde zvracel, zpět k pronajaté berettě. Na sedadle spolujezdce leželo jediné zavazadlo: jeho stará brašna do fitka. Bremen si vůbec nevybavoval, že by ji dával odbavit, ale přesto na ní byl štítek z přepážky. Zvedl ji a potěžkal v rukách tu nepřirozenou lehkost, s výjimkou jediného výrazně těžšího místa. Rozepnul zip.

Uvnitř, zabalená v rudém šátku, který mu Gail dala loni v létě, se ukrývala osmatřicítka Smith & Wesson. Věnoval mu ji Gailin bratr, policista, když s Gail bydleli v Germantownu a v jejich ulici došlo k několika vloupáním. Ani Bremen, ani Gail ji nikdy nepoužili. Bremen ji chtěl už dávno vyhodit – spolu s krabičkou nábojů, které jim Carl daroval taky –, ale namísto toho ji celé ty roky schraňoval pod zámkem v pravém šuplíku stolu.

Vůbec si nevzpomínal, že by si ji balil. Zvedl ji a rozbalil šátek. Jediné, co ho uklidňovalo, bylo vědomí, že ji určitě nenabil.

Byla nabitá. Z pěti okrouhlých otvorů komor válce částečně vykukovalo pět špiček nábojů, šedých, zakřivených a obtěžkaných smrtí. Bremen revolver znovu zabalil, uložil ho do brašny a prudce zatáhl zip. Vydal se s ní k obchodu.

Norm starší nadzvedl obočí.

„Nejspíš jsem si na ryby vzal špatné oblečení,“ připustil Bremen a pokusil se o úsměv. „Můžu se tu porozhlídnout?“

Muž za pultem přikývl.

„A taky budu potřebovat jídlo,“ řekl Bremen. „Zásoby na ty tři dny.“

Norm starší vykročil k policím v přední části obchodu a začal z nich sundávat plechovky. „V tý chatce jsou starý kamna,“ prohodil. „Ale většina chlapů používá vařič. Polívky, fazole a tak –

může být?“ Očividně vycítil, že Bremen zrovna nedokáže o ničem rozhodovat.

„Jo,“ houkl Bremen a našel pro sebe prosté kalhoty a khaki košili jen o číslo větší, než obvykle nosil. Odnesl svršky k pultu a sklopil oči ke svým nablýskaným mokasínům. Zamračeně se rozhlédl kolem, ale stačil jediný pohled a bylo mu jasné, že v tomhle zázračném krámě pohorky ani tenisky nevedou.

Norm starší přepočítal účet a Bremen vylovil další dvacetidolarovky. Už dávno neměl z nákupu takovou radost. Norm starší naházel věci do lepenkové krabice, všechno hezky pohromadě, kartony se živými návnadami hned vedle chleba a bílých balíčků se šunkou, a podal Bremenovi sklolaminátový prut, který mu vybral.

„Verge už venku nastartoval motor. Teda, jen jestli chcete jet rovnou…“

„Chci,“ potvrdil Bremen.

„Možná byste měl popojet s autem. Můžete ho zaparkovat tady za krámem.“

Bremen udělal něco, čím překvapil i sám sebe. Podal Normovi staršímu klíčky, protože si byl naprosto jistý, že u muže bude vůz v bezpečí. „Mohl byste…?“ Bremen se už nemohl dočkat, až bude na ostrově, a nedokázal své nadšení skrýt.

Norm starší na vteřinku povytáhl obočí a pak se usmál. „Jasnačka. Hned tam skočím. A klíčky vám schovám tady, stačí si je vyzvednout, až budete odjíždět.“

Bremen ho následoval ven zadními dveřmi a dál po krátkém molu, které nebylo od hlavního vchodu vidět. Starší muž už čekal ve člunu a usmíval se bezzubými ústy.

Bremen cítil, jak se mu v hrudi rozpíná smutek, jako kdyby se nějaký tropický pták probudil z dlouhého spánku a nyní si protahoval pestrobarevná křídla. Na jednu hrozivou vteřinu měl Bremen dojem, že se rozpláče.

Norm starší podal krabici se zbožím Vergeovi a trpělivě čekal, zatímco Bremen nemotorně nastupoval do člunu a opatrně ukládal prut podél příčných latí.

Norm starší si upravil nylonovou kšiltovku. „Tak si to oba hezky užijte, jo?“

„Ano,“ zašeptal Bremen a nasál vůni hrubé lavičky a jezera i štiplavý zápach motorového oleje a zbytků petroleje ze svého oblečení. „Ano. Ano.“

OČI

Nejspíš neexistuje člověk, který by rozuměl fungování mysli tak jako Jeremy. Vedle toho, že měl od třinácti let přístup do myslí ostatních, se Jeremy také dostal k výzkumu, který se zabývá skutečným mechanismem myšlenkového procesu. Nebo alespoň jeho velmi uspokojivou metaforou.

Do Gailiny smrti zbývá ještě pět let, Jeremy právě dokončil dizertaci o analýze vlnoploch a na svém stole v Haverfordu našel práci Jacoba Goldmanna. Je k ní připojený vzkaz od Jeremyho bývalého spolubydlícího Chucka Gilpena: *Napadlo mě, že by tě mohl zajímat i přístup ostatních.*

Jeremy přijde domů a samým vzrušením málem nedokáže mluvit. Gernisavien si ho změří pohledem a uteče z pokoje. Gail mu nalije něco k pití a posadí ho ke stolu v kuchyni. „Zpomal," poradí mu. „Mluv pomaleji."

„Dobře," zalapá po dechu Jeremy, div se nezakucká ledovým čajem. „Víš, jak píšu tu dizertačku? O té analýze?"

Gail obrátí oči v sloup. Jak by mohla nevědět, čemu se Jeremy věnuje? Jeho práce ovládala celý jejich život a poslední čtyři roky si pro sebe uzurpovala každou jeho volnou chvíli. „Ano," řekne trpělivě.

„Tak ta je úplně mimo mísu," vyhrkne Jeremy, překvapivě s úsměvem. „Chuck Gilpen mi dneska poslal práci nějakého Goldmanna z Cambridge. Celá moje Fourierova analýza je zastaralá."

„Ach, Jerry…," spustí Gail s upřímným smutkem v hlase.

„Ne, ne… je to *super*!" Jeremy téměř křičí. „Je to paráda, Gail. Goldmannův výzkum vyplňuje všechny mezery. Můj postup byl správný, ale soustředil jsem se na nesprávný problém."

Gail zavrtí hlavou. Nerozumí.

Jeremy se předkloní s tváří rozzářenou nadšením. Ledový čaj vyšplíchne na desku stolu. Přistrčí ke Gail hromádku papírů. „Ne, *podívej*, prcku, všechno to tady je. Vzpomínáš, o čem jsem psal?"

„Analýza vlnoploch funkce paměti," odpoví Gail automaticky.

„*Ano.* Jenže jsem se, já pitomec, omezil jen na paměť. Goldmann a jeho tým se věnují základnímu výzkumu holistických vlnoplochových parametrů pro obecné analogony lidského vědomí. Začalo to sérií analýz, souvisejících s rehabilitačními anomáliemi po mozkových mrtvicích, které ve třicátých letech sestavil jeden ruský matematik, a vedlo to přímo k mé Fourierově analýze paměťové funkce…" Jeremy téměř nevědomky opouští řeč a snaží se s Gail komunikovat přímo. Dotek jeho mysli je zkalený slovy a obrazy, které na ni chrlí jako papíry z nezastavitelné tiskárny. Nekonečné Schrödingerovy křivky, které promlouvají mnohem čistším jazykem než lidská řeč. Zhroucení pravděpodobnostních křivek do binomické posloupnosti.

„Ne, ne," lapá po dechu Gail a vrtí hlavou. „Mluv. Pověz mi to slovy."

Jeremy se o to pokouší, přestože matematika, která je pro ni nestravitelná, by dle jeho názoru celou problematiku vysvětlila mnohem lépe. „Hologramy," říká. „Goldmannova práce se opírá o výzkum hologramů."

„Jako tvoje analýza paměti," odtuší Gail a mírně nakrčí čelo, jako to dělává vždy, když spolu probírají jeho práci.

„Jo… jasně… jenže Goldmannova práce jde dál, nejde jen o analýzu synaptické funkce paměti, ale o analogon lidského myšlení… zatraceně, řeší celou škálu lidského vědomí."

Gail se nadechne a Jeremy vidí, jak jí postupně začíná svítat. Rád by se natáhl a nahradil nepřesné jazykové konstrukty, v nichž uvažuje, krásnou čirou matematikou, ale odolá a pokusí se najít další slova.

„A tahle…," začne Gail a pak se zarazí. „Tahle Goldmannova práce vysvětluje naše… schopnosti?"

„Telepatii?" zakření se Jeremy. „Ano, Gail… *ano.* Zatraceně, vysvětluje skoro všechno, kolem čeho já šátral jako slepec." Nadechne se, dopije ledový čaj a pokračuje. „Goldmannův tým pracuje na celé řadě složitých EEG studií a skenů. Získává spoustu nezpracovaných dat, ale já je dnes ráno sesbíral, použil je pro Fourierovu analýzu a pak je naklopil do různých modifikací Schrödingerovy vlnové rovnice, abych zjistil, jestli obstojí jako stojaté vlnění."

„Jerry, já asi nechápu…," váhá Gail. Cítí její tázavé myšlenky, které se snaží pochopit matematický guláš v jeho mysli.

„Sakra, prcku, ono to *fungovalo*. Goldmannův dlouhodobý výzkum lidského myšlení založený na magnetické rezonanci se *dá* popsat jako stojatá vlnoplocha. Nejen ta funkce paměti, se kterou jsem si pohrával já, ale *celé* lidské vědomí. Ta část lidského vědomí, která tvoří *nás*, se dá téměř dokonale vyjádřit jako hologram… nebo, možná přesněji, jako jistý superhologram, obsahující několik milionů menších hologramů."

Gail se předkloní a v očích jí začínají tančit jiskřičky. „Asi rozumím… ale co mysl, Jerry? Co mozek jako takový?"

Jeremy se zaculí a znovu se napije, ale tentokrát už mu o rty zarachotí jen kostky ledu. S hlasitým bouchnutím sklenici odloží. „Na to se dá nejlépe odpovědět nejspíš tak, že Řekové a všichni ti náboženští pomatenci měli pravdu, když k nim přistupovali jako ke dvěma různým věcem. Mozek se dá považovat za… jakýsi elektrochemický

vlnoplochový generátor a interferometr v jednom. Ale mysl… ach, *mysl*… to je cosi mnohem krásnějšího než ta hrudka šedé hmoty, kterou nazýváme mozkem." Jeremy opět bezděčně uvažuje v rovnicích: sinusoidy, tančící v elegantním Schrödingerově rytmu. Věčné, byť proměnlivé sinusoidy.

Gail se znovu zamračí. „Takže duše *existuje*… něco v nás, co přežije smrt?" Gailini rodiče, obzvlášť matka, byli fundamentalisti, a její hlas nyní nabírá ten lehce reptavý tón, k jakému se uchyluje vždy, když rozebírají náboženské otázky. Z představy duše jako slizkého okřídleného cherubínka, který se dere do království nebeského, je jí na zvracení.

Tentokrát se zamračí Jeremy. „Přežije smrt? Ne tak úplně…" Rozčiluje ho, že musí znovu přemýšlet ve slovech. „Jestli se Goldmann a moje analýza jeho práce nemýlí a osobnost je komplexní vlnoplocha, jakási série nízkoenergetických hologramů, které interpretují realitu, pak osobnost rozhodně nemůže přežít smrt mozku. Došlo by při ní ke zničení šablony i generátoru hologramů. Ta složitá vlnoplocha, která nás tvoří… a tím ‚složitá' mám na mysli… no, Gail, moje analýza ukazuje víc částicově-vlnových variací, než je atomů ve vesmíru… ta holografická vlnoplocha potřebuje k provozu energii, jako všechno. V případě mozkové smrti by se ona vlnoplocha zhroutila jako horkovzdušný balon bez horkého vzduchu. Zhroutila by se, roztříštila, roztrhala a zmizela."

Gail se pochmurně usměje. „Rozkošná představa," konstatuje tiše.

Jeremy nevnímá. Do tváře se mu vkradl onen podivně nepřítomný výraz, jaký mívá, kdykoli ho nějaká myšlenka úplně pohltí. „Ale co se stane s vlnoplochou v případě smrti, není podstatné," pokračuje učitelským tónem, jako by manželka patřila k jeho studentům. „Jde o to, jak se tenhle průlom… a panebože, tohle *je* průlom jako hrom… jde o to, jak se tenhle průlom dotýká toho, co nazýváš našimi schopnostmi. Telepatie."

„A jak se jí dotýká, Jerry?“ ptá se Gail tiše.

„Je to prosté – stačí si představit lidské myšlení jako sérii stojatých vlnoploch, které se vzájemně narušují a dají se ukládat a sdílet v holografických analozích.“

„Aha.“

„Ne, *opravdu* je to prosté. Vzpomínáš, jak jsme se seznámili a sdíleli spolu zkušenost s našimi schopnostmi? Oba jsme došli k tomu, že by bylo nemožné vysvětlit dotek mysli někomu, kdo ho nezažil. Jako bychom se snažili popsat –“

„– barvy člověku, který je od narození slepý,“ dodává Gail.

„Ano. Přesně. *Ty* víš, že realita doteku mysli je úplně jiná, než jak ji zobrazují v těch přihlouplých sci-fi příbězích, co tak ráda čteš.“

Gail se usměje. Četba science fiction je její tajná vášeň, odlehčení od „vážné literatury“, které se obvykle věnuje, a má ten žánr natolik ráda, že většinou Jeremyho za to znevažující označení „sci-fi“ pěkně pokárá. „Obvykle to přirovnávají k chytání radiového nebo televizního vysílání,“ řekne. „Jako by mysl byla nějaký přijímač.“

Jeremy přikývne. „Oba víme, že to tak není. Jde spíš o…“ Slova ho opět zrazují a on se pokouší s Gail sdílet matematiku: posunuté sinusoidy, které se pomalu přibližují k sobě jako amplitudy posouvající se napříč pravděpodobnostním prostorem.

„Jako bys zažíval *déjà vu* se vzpomínkami někoho jiného,“ prohlásí Gail, která se odmítá pustit chatrné loďky jazyka.

„Ano,“ usoudí Jeremy, ale pak nakrčí čelo, zamyslí se a znovu zamumlá „ano“. „Otázka, kterou si zatím nikdy nikdo nepoložil… alespoň dokud se neobjevil Goldmann se svým týmem… je: Jak člověk čte vlastní mysl? Neurologové se odjakživa snaží najít odpověď v neurotransmiterech a dalších chemikáliích, nebo se pohybují v rovině dendritů a synapsí… asi jako kdyby se někdo pokoušel porozumět rádiu tím, že rozebere jednotlivé čipy a bude zírat do tranzistoru, aniž by ho kdy složil dohromady.“

Gail zajde do lednice pro džbán s ledovým čajem a dolije Jeremymu. „A tys to rádio složil?“

„Goldmann ho složil.“ Jeremy se uculí. „A já ho pro něj zapnul.“

„A jak tedy čteme vlastní myšlenky?“ zajímá Gail.

Jeremy začne hníst rukama vzduch. Jeho prsty se třepotají jako prchavé vlnoplochy, které popisuje. „Mozek generuje tyhle superhologramy, v nichž se ukrývá úplně všechno… paměť, osobnost, dokonce i postupy pro zpracování vlnoploch, které nám umožňují interpretovat realitu… a při vytváření těchto vlnoploch mozek současně funguje jako interferometr a rozkládá vlnoplochy do drobnějších komponentů, přesně dle našich potřeb. A tak ‚čteme‘ vlastní myšlenky.“

Gail svírá ruce v pěst a znovu je roztahuje, jak se snaží odolat pokušení kousat si samým vzrušením nehty. „Asi rozumím…“

Jeremy ji popadne za ruce. „*Rozumíš*. Tohle vysvětluje mnohé, Gail… jak se pacienti s mrtvicí dokážou znovu učit s využitím jiných částí mozku, strašlivé dopady alzheimera, i to, proč děti tolik potřebují snít, zatímco starší lidé už ne. Osobnostní vlnoplocha v dítěti má totiž mnohem větší potřebu interpretovat realitu v onom holografickém simulátoru…“

Jeremy se odmlčí. Při zmínce o dítěti se v Gailině tváři na okamžik promítla bolest a on si jí všiml. Stiskne jí ruce.

„Takže takhle,“ naváže, „to vysvětluje naše schopnosti.“

Zvedne hlavu a vyhledá jeho pohled. „Myslím, že chápu, Jerry. Ale…“

Dopije ledový čaj. „Možná jsme genetickou mutací, prcku, jak už jsme to kdysi řešili. Ale pokud ano, pak jsme mutanti, jejichž mozky dělají totéž, co mozky ostatních lidí… rozkládají superhologramy do srozumitelných vzorců. *Až na to, že naše mozky dokážou vedle našich vlastních interpretovat i vzorce vlnoploch jiných lidí.*“

Gail rychle přikyvuje, už chápe. „Proto neustále slyšíme ten šum cizích myšlenek… to, čemu říkáš neurohlahol… že ano, Jerry?

Neustále rozkládáme myšlenkové vlny ostatních. Jak jsi nazval tu hologramovou věcičku, co to dělá?“

„Interferometr.“

Gail se znovu usměje. „Takže jsme se narodili s vadnými interferometry.“

Jeremy zvedne její ruku a políbí ji na prsty. „Nebo naopak s příliš výkonnými.“

Gail dojde k oknu a vyhlédne ke stodole. Snaží se to zpracovat. Jeremy ji zanechá jejím myšlenkám a vztyčí svůj mentální štít, aby ji nerušil.

Po chvíli se znovu ozve: „Ještě jedna věc, prcku.“

Gail se otočí od okna a složí ruce na prsou.

„To, jak se vůbec ten výzkum k Chucku Gilpenovi dostal,“ dodá Jeremy. „Chuck spolupracuje s fyziky v Lawrencově národní laboratoři v Berkeley, vzpomínáš?“

Gail přikývne. „A?“

„V posledních letech se hnali za stále menšími a menšími částicemi, studovali jejich fungování a snažili se všemu přijít na kloub. Opravdu na kloub. A když se dostali přes gluony a různé druhy kvarků a pohlédli na realitu v její nejzákladnější a nejpřesvědčivější podobě, víš, co objevili?“

Gail zavrtí hlavou a obejme se ještě pevněji. Odpověď zná ještě předtím, než ji dokáže vyjádřit slovy.

„Sérii pravděpodobnostních rovnic, které popisují stojaté vlnoplochy,“ odvětí Jeremy tiše a po těle mu naskočí husí kůže. „Dospěli ke stejným klikyhákům a čmáranicím jako Goldmann, když se podíval za mozek a spatřil mysl.“

„Co to znamená, Jerry?“ zašeptá Gail.

Jeremy odstrčí sklenici po ledovém čaji, v níž už zbyly jen tající ledové kostky, a zajde si do lednice pro pivo. Otevře ho, zhluboka se napije a pak si tlumeně odříhne. Pozdně odpolední slunce maluje

za Gailinými zády třešně za stodolou sytými barvami. *Tam venku,* sdílí Jeremy s Gail. *A v našich myslích. Jiné… a přesto stejné. Vesmír jako stojatá vlnoplocha, křehký a nepravděpodobný jako dětské sny.*

Znovu si odříhne a pronese nahlas: „Mně z toho jde hlava kolem, prcku.“